

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 000513 10 Кж
Бања Лука, 11.11.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Слободана Милашинковића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против оптуженог М. Р., због кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске у стицају са кривичним дјелом напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 388. став 1. истог Закона, одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Источног Сарајева, П. канцеларија В., оптуженог и његовог браниоца, адвоката, М. К. из С., изјављеним против пресуде Окружног суда у И. С. број: 14 0 К 000513 10 К од 12.7.2010. године, након одржане сједнице другостепеног вијећа, којој су присуствовали републички тужилац Бранка Милошевић и оптужени, а одсуству уредно обавијештеног његовог браниоца, донио је дана 11.11.2010. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца из Источног Сарајева - Подружна канцеларија Вишеград, оптуженог М. Р. и његовог браниоца, те потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број: 14 0 К 000513 10 К од 12.7.2010. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број: 14 0 К 000513 10 К од 12.7.2010. године, оглашен је кривим оптужени М. Р., због кривичног дјела тјелесне повреде из члана 155. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту КЗ РС), за које дјело му је утврђена казна затвора у трајању од 11 (једанаест) мјесеци и кривичног дјела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 388. став 1. истог Закона, за које дјело му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) мјесеца, те је, на основу члана 42. став 1. и 2. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) мјесеца. На основу члана 44. став 1. КЗ РС, у изречену јединствену казну затвора урачунато је вријеме проведено у притвору од 10.11.2009. године до 12.7.2010.

године. На основу члана 59. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности обавезног лијечења од зависности. На основу члана 99. став 1. и 4. Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст (у даљем тексту ЗКП-Пречишћени текст), оптужени је обавезан да дјелимично накнади трошкове кривичног поступка, и то 2.000,00 КМ од укупних трошкова у износу од 8.391,50 КМ. На основу члана 108. став 3. ЗКП - Пречишћени текст, оштећена Миланка Раздољац, са имовинскоправним захтјевом, је упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни тужилац из Источног Сарајева - Подружна канцеларија В., оптужени и његов бранилац, адвокат М. К. из С..

Окружни тужилац је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи у погледу правне квалификације за радње описане под тачком 1. оптужнице и оптужени огласи кривим за кривично дјело убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС, за које се терети оптужницом, те да се оптуженом за оба кривична дјела извршена у стицају утврде веће казне затвора, па тиме изрекне јединствена казна затвора у дужем трајању.

Оптужени је жалбу изјавио из свих жалбених основа, садржаних у одредби члана 310. ЗКП - Пречишћени текст, са приједлогом да се побијана пресуда укине и након поновне оцјене доказа, а по потреби и допуне доказног поступка, донесе ослобађајућа пресуда.

Бранилац оптуженог првостепену пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи и побијана пресуда преиначи, те оптужени ослободи од оптужбе у цјелости или да се та пресуда укине и одреди одржавање претреса пред овим судом.

У писмено поднесеном одговору на жалбу тужиоца, оптужени је предложио да се та жалба одбије, као неоснована.

У сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, која је у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП - Пречишћен текст, одржана у одсуству уредно обавијештеног браниоца оптуженог, републички тужилац Бранка Милошевић је изложила жалбу окружног тужиоца из Источног Сарајева-Подружна канцеларија В., остајући код разлога садржаних у њеном образложењу. Измијенила је приједлог из те жалбе у правцу да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред овим судом. Оптужени је изложио жалбу, као и писмени одговор на жалбу тужиоца, остајући код разлога и приједлога садржаних у истим, те је у цјелости подржао жалбу свог браниоца.

Испитујући побијану пресуду у оном дијелу који се побија жалбама, у смислу одредбе члана 320. ЗКП - Пречишћени текст, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Према утврђењу побијане пресуде, у односу на радњу описану под тачком 1. изреке, оптужени је критичног дана, рубастим дијелом ушица сјекире ударио оштећену М. Р.1 у сљепоочни дио лијеве стране главе, и нанио јој лаку тјелесну повреду у виду нагњечно раздерне ране. У складу са оваквим чињеничним утврђењима, првостепени суд је у изреци пресуде измјенио чињенични опис дјела у односу на онај дат под тачком 1. диспозитива оптужнице (којом се оптужени терети за извршење кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС), те оптуженог огласио кривим за кривично дјело тјелесне повреде из члана 155. став 1. КЗ РС.

У вези са наведеним, нису основане тврдње из жалбе браниоца оптуженог, да је првостепени суд при доношењу побијане пресуде починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП - Пречишћен текст, јер је повриједио објективни идентитет између оптужбе и пресуде, прописан у одредби члана 294 став 1. ЗКП - Пречишћен текст. Ово ради тога, јер је побијана пресуда заснована на чињеничном стању утврђеном на главном претресу, а измјене у чињеничном опису дјела у изреци, резултат су спроведених доказа и у основи су остале у овиру истог догађаја и коначно, повољније су за оптуженог, јер манифестују блажи облик генусно истог кривичног дјела.

Битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ј) ЗКП - Пречишћени текст, ова жалба налази у томе што је у изреци побијане пресуде наведено да је оптужени „дотрчао“ са сјекиром у руци до оштећене, а у разложима да „се кретао према њој“ и у томе види противријечност изреке са датим разложима. Међутим, овај суд такве тврдње не прихвата као основане, јер, у конкретном случају, дати опис начина на који је оптужени дошао до оштећене критичне прилике, није одлучна чињеница и без значаја је у динамици развоја цјелокупног догађаја, са аспекта постојања битних елемената кривичног дјела за које је оптужени оглашен кривим и његове кривичне одговорности за то дјело.

Битна повреда одредаба кривичног постука је само назначена као основ побијања пресуде у жалбама тужиоца и оптуженог, међутим, у образложењу тих жалби нису изнесени аргументи за такве тврдње, нити је конкретизован било који од облика тих повреда, прописаних у одредби члана 311. став 1. и 2. ЗКП - Пречишћени текст, већ се изнесеним аргументима оспорава правилност чињеничне основе пресуде и правилност примјене кривичног Закона, у ком дијелу је овај суд, поводом тих жалбених приговора као и приговора из жалбе браниоца оптуженог, испитао првостепену пресуду.

Овај суд налази да се приговорима ових жалби не може оспорити правилност утврђења и закључак да је оптужени починио радње чињенично описане под тачком 1. изреке побијане пресуде, јер је такав закључак резултат

правилне оцјене спроведених доказа и то исказа оштећене М. Р.1, те свједока Г. С. и Б. С., који су у одлучним чињеницама у погледу идентитета повредиоца, начина и околности повређивања оштећене, међусобно потпуно сагласни, те објективизирани медицинском документацијом. Ради тога су без основа аргументи у жалби оптуженог да се оштећена сама повриједила и да га неосновано терети, јер такве тврдње немају упоришта у спроведеним доказима. Неосновани су приговори изнесени у жалби браниоца оптуженог, којима се оспорава закључак побијане пресуде у погледу психичког стања оптуженог, са тврдњом да, због концентрације од 3 промила алкохола у крви, оптужени у вријеме извршења дјела није био урачунљив. Ово ради тога, јер је ову одлучну чињеницу (да је дјело оптужени починио у стању смањене урачунљивости) првостепени суд правилно утврдио, прихватајући налаз и мишљење вјештака неуропсихијатра др Ж. С., а резултате вјештачења, изнесене на главном претресу у условима непосредности и контрадикторности, одбрана није довела у сумњу. Слиједом тога, разлоге за ову одлучну чињеницу дате у образложењу побијане пресуде, као мјеродавно образложене, овај суд у цјелости прихвата.

Надаље, интензитет директног ударца, који није амортизован било каквом препреком, код употребе тупог дијела сјекире као средства повређивања, у повезаности са чињеницом да је оштећена задобила лаку тјелесну повреду у виду раздерно нагњечне ране сљепоочног дијела главе, и да управо, због мање силне дјеловања на средство повређивања, није дошло до пуцања кости, која је према налазу вјештака др Ж. Х. на овом дијелу главе најтања, потврђују правилност закључка побијане пресуде о психичком односу оптуженог према дјелу у цјелини, дакле и последици. Разлоге за свјесну и вољну компоненту умишљајног поступања оптуженог, усмјереног на наношење тјелесних повреда а не лишења живота оштећене М. Р.1, дате у образложењу побијане пресуде, овај суд у цјелости прихвата. Дакле, правилно цијенећи конкретне околности догађаја, са аспекта средства повређивања - сјекире (која је несумњиво подобна да се јачим интензитетом ударца нанесе и повреда која витално угрожава живот), у повезаности са изостанком јаког замаха и без амортизације интензитета ударца у неку препреку (која амортизација би била изван воље оптуженог), и коначно, све то у повезаности са конкретном последицом (лака тјелесна повреда), првостепени суд је правилно одредио елементе свијести и воље оптуженог у цјелокупном дјеловању, дакле, правилно их одредио као умишљајно поступање усмјерено на тјелесно повређивање оштећене, и за те одлучне чињенице дао ваљане разлоге. Они налазе подлогу у свим изведеним доказима и наведеним околностима повређивања, те у потпуности одражавају објективну и субјективну структуру кривичног дјела тјелесне повреде из члана 155. став 1. КЗ РС, за које је оптужени побијаном пресудом оглашен кривим. Слиједом наведеног, на аргументима из жалбе тужиоца, да је оптужени поново покушао ударити оштећену, се не може градити теза о постојању умишљаја оптуженог усмјереног на лишење живота оштећене.

Из наведених разлога, неосновани су приговори изнесени у жалби тужиоца, којима се указује на погрешну правну квалификацију дјела, и тиме повреду Кривичног закона, тврдњом да се у конкретним радњама оптуженог стичу сви

битни елементи кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС.

Правилност чињеничних утврђења у односу на кривично дјело напада на службено лице у вршењу службене дужности из члана 388. став 1. КЗ РС, описано под тачком 2. изреке побијане пресуде, се приговорима жалби оптуженог и његовог браниоца, не може довести у сумњу. Искази свједока полицајца ПС Р., М. И., Д. Ш. и М. К. су потпуно сагласни на све околности у почињењу реалног и вербалног напада оптуженог на њих критичног дана, његовог интензитета и како то се правилно закључује у побијаној пресуди, вјеродостојност њихових исказа нити једним аргументом одбране није доведена у сумњу. У образложењу побијане пресуде су искази ових свједока детаљно анализирани, са аспекта садржаја, доведени су у међусобну повезаност, те су дати ваљани разлози за закључак о извршењу конкретног кривичног дјела и одговорности оптуженог за то дјело, ради чега су неосновани приговори из жалбе његовог браниоца о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ј) ЗКП-Пречишћени текст, у виду изостанка разлога о овим одлучним чињеницама.

Овај суд је испитао побијану пресуду у одлуци о казни у вези са приговорима из жалбе тужиоца и оптуженог, те у вези са жалбом браниоца оптуженог у смислу одредбе члана 322. ЗКП - Пречишћени текст (проширено дејство жалбе), налазећи да жалбе нису основане. Ове жалбе не оспоравају правилност утврђења олакшавајућих и отежавајућих околности, које су од значаја за одлуку о казни, али са различитих аспеката оспоравају онај значај који је тим околностима дат у побијаној пресуди. Тако жалба тужиоца указује на већи значај отежавајућих околности, посебно јачину угрожавања заштићеног добра, степен кривичне одговорности оптуженог, а посебно осуђиваност оптуженог за истоврсна кривична дјела, па тиме указује на нужност изрицања казне затвора у дужем трајању. Насупрот томе, оптужени сматра да олакшавајуће околности, које је првостепени суд правилно утврдио, нису довољно цијењене, али их при томе не конкретизује. Међутим, овај суд налази да је, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, првостепени суд утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности, на које са различитих приступа указују жалбе, правилано цијенио и дао им правилан значај, код утврђења појединачних казни затвора за дјела извршена у стицају, а које су одмјерене у границама прописаним законом за та дјела, а затим је на основу члана 42. став 1. и 2. КЗ РС, оптуженом изрекао јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) мјесеца. Ова мјера казне је и по мишљењу овог суда потребна и довољна за остварење сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 28. КЗ РС, и представља правилан баланс између свих околности који су од значаја за висину казне.

Надаље, према утврђењу побијане пресуде, заснованом на налазу и мишљењу вјештака неуропсихијатра др. Ж. С., оптужени болује од дисоцијалног поремећаја личности и хроничног алкохолизма у токсикоманској фази болести, чиме постоји реална опасност и сасвим извјесна могућност да и у будуће чини

слична дјела. Имајући у виду наведено првостепени суд је правилном примјеном одредбе члана 59. став 1. КЗ РС, оптуженом изрекао мјеру безбједности обавезног лијечења од зависности, чије трајање је условљено резултатима лијечења, јер у смислу става 2. цитиране законске одредбе, ова мјера се примјењује док не престану разлози због којих је изречена али најдуже до истека издржавања изречене казне затвора. Ради тога је неоснована жалба браниоца оптуженог, којом се у овом дијелу оспорава правилност и законитост првостепене пресуде.

Одлука о трошковима кривичног поступка је донесена на основу правилне примјене одредбе члана 99. став 1. и 4. ЗКП - Пречишћени текст, па приговори и приједлог из жалби оптуженог и његовог браниоца, да се оптужени у цјелости ослободи обавезе плаћања трошкова кривичног поступка, нису основани. Дакле, од укупно утврђеног износа тих трошкова од 8.391,00 КМ, првостепени суд је правилном примјеном цитиране законске одредбе, оптуженог обавезао да плати један дио, и то у износу од 2.000,00 КМ, налазећи да би плаћањем цјелокупног износа била доведена у питање егзистенција оптуженог и његове породице, обзиром на економску и социјалну ситуацију оптуженог, јер се ипак ради о већем износу цјелокупних трошкова, а оптужени егзистенцију за себе и породицу обезбјеђује искључиво бавећи се пољопривредном дјелатношћу.

Из наведених разлога, а обзиром да жалбе тужиоца, оптуженог и његовог браниоца нису основане, то је овај суд жалбе одбио као неосноване и првостепену пресуду потврдио, примјеном одредбе члана 327. ЗКП - Пречишћени текст.

Записничар
Софија Рибичић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић